

Overweging 30e zondag door het jaar

Thema: In liefde leven

Bijzonderheid: Wereldmissiedag

Lezingen: Exodus 22,10-16, Matteüs 22,34-40

29 oktober 2017

Dolf van der Linden

Beste mede gelovigen,

De Joodse mensen, zoals wij weten, zagen zich in Jezus tijd geplaatst tegenover honderden geboden en voorschriften die ze zeer nauwkeurig moesten beleven en doen. Alles, alles, het familieleven, de godsdienst, het openbare leven, alles was aan regels en voorschriften verbonden, de sabbat, de synagoge, het vasten. Dit alles gaf een buitenkant, gedrag en kon het doel, de band met God verslappen of verduisteren.

Tegenover deze verwarrende veelheid plaatst Jezus een bevrijdende eenheid – Gods liefde en naastenliefde zijn geen twee van elkaar onafhankelijke beginselen. Beiden zijn in Jezus persoon, in het christendom niet te scheiden.

En het moet uit je hart komen, wat je doet voor God en de naaste. Het moet uit je hart komen. Van buitenaf opgelegd, zonder je hart erbij te betrekken, heeft weinig zin. Voor Joden was dit revolutie, uiteindelijk bracht dit nieuwe gedrag, dat Jezus verkondigde en - steeds in discussie met de farizeeën - op misverstanden uitliep, hem op het kruis.

Sinds Jezus tijd is dan ook godsdienst onbestaanbaar zonder mensen – liefde – en mensen – diensten zijn onbestaanbaar zonder Gods liefde. Liefde van en naar twee kanten en het hart is de bron.

Maar wij moeten ons ervan bewust zijn dat bij Jezus boodschap er nog iets uiterst belangrijks aan vooraf gaat. Namelijk God heeft ons het eerst lief gehad. Wij worden door God bemind, wat we ook doen, wie we ook zijn, wij worden door God bemind. Dat is het eerste.

En liefde van ons mensen voor elkaar en van elkaar vindt in oorsprong een voedingsbodem in die eerste liefde van God voor ons. En onze liefde tot God en de evenmens is geen bevel, dwang, een kwestie van moeten, neen, een kwestie van mogen en kunnen. Wij kunnen en mogen tot elkaar komen, die eerste liefde bewerkt dat, niet wijzelf, wij zijn medewerkers. De eerste liefde is niet te houden, moet er uit. God beminnen, de naaste beminnen, is een gebeuren uit het hart, maar moet wel concreet worden.

We staan in een wereld, we leven in onze maatschappij. Daar moet het gebeuren, mede door de politiek kunnen wij christenen onze idealen en verwachtingen vorm geven. Niet alleen ministers, staatsecretarissen, kamer leden doen iets, ook de burger, de christen is betrokken bij de

maatschappij: door zijn werk, baan, vrijwilligerswerk en inzet op allerlei gebied.

Onze bisschop, de eerst aanspreekbare voor kerk en maatschappij, laat zich horen over de inzet van de kerk in de maatschappij. Hij volgt de paus in zijn schrijven Laudate Si. De kerk kijkt of in de politiek de cultuur van het leven wordt bevorderd of niet. Sociale gerechtigheid, bescherming moeder aarde en ongeboren leven, zorg voor vluchtelingen (ook Jezus was een vluchtende). In zo'n rijk land, moet er voor ieder een minimum aan voorzieningen zijn, ook voor hen die terug gestuurd worden. Mensen aan de onderkant van de samenleving mogen er niet bij inschieten. De bisschop wenst het kabinet Gods zegen, wij volgen welwillend en laten ons horen wanneer het mis gaat.

Er is volop werk te doen voor elke christen vanuit de opdracht: God dienen en de naaste, moge deze opdracht ook voldoening schenken en de innerlijke en uiterlijke vrede bevorderen.

Het is een zeer diepe menselijke ervaring: Mensen worden gelukkiger door te geven dan door te ontvangen.

Dat de Geest zo moge werken. Amen.